

Introducció

Revista Catalana de Psicoanàlisi, Vol. XXVIII/1

Carme Miranda¹
Barcelona

La *Revista* recull en aquest número una sèrie de treballs que van ser presentats a l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears el 13 de novembre passat amb motiu de l'Homenatge que la Societat Espanyola de Psicoanàlisi va oferir a la Dra Júlia Coromines Vigneaux amb motiu dels seus 100 anys. Va ser un acte emotiu que va aplegar companys i col·laboradors de la seva llarga vida familiar, social i professional, deixebles i persones que l'estimàvem i agraïem el seu mestratge.

Uns mesos més tard, el 30 de març del 2011, la Dra. Coromines ens va deixar: va morir en pau acompanyada de les persones que havien estat al seu costat, estimat i tingut cura d'ella aquests darrers anys. És perquè ja no és entre nosaltres que aquest recull de treballs pren una significació especial, com una mostra de com el seu treball va contribuir al desenvolupament de la Psicoanàlisi en concret i també de la Sanitat en el nostre país.

Com ja és conegut, era filla de Pere Coromines, advocat, polític republicà, que va ser Conseller de la Generalitat i Diputat a Corts durant la República, i entre altres activitats fundador de l'Institut d'Estudis Catalans. La seva mare, Celestina Vigneaux, mestra, va ser la introductora del mètode Montessori a les escoles de pàrvuls i fundadora de les cantines escolars. La Júlia va viure en un medi familiar que propiciava la curiositat, l'interès pel coneixement i el coratge per arriscar-se a experimentar. Va viure en el si d'una família compromesa amb la cultura i el país, Catalunya, compromís que la va obligar a emigrar quan el cop d'Estat del General Franco va enderrocar la República.

1. Membre didàctica SEP-IPA. Vicepresidenta de la SEP. Membre de l'ACPP.

No faré una ressenya biogràfica, que ja ha estat feta per altres, però sí que voldria remarcar el seu interès, no sé si per influència materna, per la infància i les primeres etapes de la vida. El seu llibre "Psicopatologia i desenvolupament arcaics" en dóna fe. Va ser metge de guarderies amb la Generalitat i directora mèdica de colònies de vacances a l'Argentina. L'experiència amb nens fa que s'interessi per aquest camp i la seva anada per formar-se a Londres, per la psicoanàlisi, que com ella deia, "li va canviar la vida".

A Londres treballa amb nens amb paràlisi cerebral a la clínica Tavistock, experiència que la porta mes tard a fundar, amb un grup de pares, el Centre Pilot de paràlisi cerebral Arcàngel Sant Gabriel, del qual va ser directora uns anys.

La Dra. Coromines va ser Presidenta de la nostra Societat i crec que puc dir que era també com el "pal de pallar" en el qual ens recolzàvem tots quan ho necessitàvem, amb la seguretat de no ser rebutjats. Era acollidora, amable, divertida, sabia riure, i per a molts de nosaltres treballar amb ella era una festa. La seva influència professional i personal la va portar a Itàlia. Va col·laborar amb el Dr. Salomon Resnik, President del Centre CISPP de Venècia, i també amb centres de Roma i Perugia, companys tots ells que ens han fet arribar la seva condolença i per repetir les seves paraules, que "recorden amb emoció i agraïment la generositat i riquesa del seu mestratge".

La tarda en què ens vam aplegar tots al Tanatori de les Corts, un company la recordava d'un Congrés Internacional on la Doctora l'havia convidat a venir a Barcelona si la situació política del seu país es feia inviable; una altra companya m'explicava que el seu fill havia demanat de venir al tanatori perquè la sentia, com molts del nostres fills, com una àvia, tan propera podia ser per a molts de nosaltres.

Júlia Coromines ens va ensenyar moltes coses a tots els que vam tenir el goig i el privilegi de conèixer-la, ser-hi propers i ser tractats i aprendre d'ella. Ens va ensenyar a ser perseverants en els nostres projectes, com ho havia estat ella; no sempre ho fariem bé o en seriem capaços, a vegades ens equivocaríem, però havíem de seguir lluitant per aconseguir-ho. Amb el seu tracte ens va ensenyar com dir les coses. La Júlia era delicada amb les paraules, pacient, mai no et feia sentir incapaç i sabia fer-te veure les equivocacions que podies haver comès sense resultar humiliant. Perquè en definitiva és dels errors que s'aprèn, no hem de deixar de fer per por d'equivocar-nos.

Es per tot això i moltes coses més que ens va ensenyar i de les que podem continuar aprenent cada dia en recordar-les, que li donem les gràcies.

Amb el nostre adéu, gràcies Dra. Coromines, fins sempre.